

В. ДОБРИНОВ: ПЕСНИТЕ НА ХЕРОЛДА

Един странен факт в литературния ни живот е малката известност на Иван Кунев. Тя се противопоставя забележително на духа на тоя поет за копнеж по възход и на поетическата му индивидуалност, твърде чужда и дисхармонична всред общия темп на новата ни поезия, завладяна от крайно *безпомощните изповеди* на Николай Лилиевата песен. Напротив.

Аз сам
Без срам
В леглата брачни каня ситите на сжн, —

е изповедта на една могща личност, която черпи вяра в изживяване човешкото безсилие из източниците на една екзотична култура и се напътствува от вдъхновението на едно чувство, пълно с пароксизъм и свежест.

Тоя пароксизъм и тая свежест идат извън границата на родната идея, и тяхното начало събира онова, що излъчва художествения свят на Франц Щук и Арнолд Бйоклин. Към 1906 година Иван Кунев живее в Лайпциг и е под неотклонното влияние на силната жизнерадостна всеобхватност на картините на тия големи художници. И под тяхната благодатна и лучезарна омая, той — син на българското село — отнесъл от него в индустриалния град спомените за седянки и волна моминска песен, изпълнена с безбрежността на обгорелото от юлско слънце поле и тъмния купнеж на отделени сърца, я превръща в издевателния призив на кентавжра:

И тоя ден ме срещна мила и честита —
Кажй ми кой те люби в всички времена;
Надежда гасне . . . Ти, надеждата те пита:
— Сжнощ ли бяха голи кипри рамена? . . .

И тоя ден те срещам бледа, но честита,
И тоя ден предлагаш устни от корал;
Надежда гасне . . . чуй, надеждата те пита:
— Кентавжра заспал?

Кажй! . . . Кажй ми кой те люби в всички времена?
Надежда гасне . . . Ти, надеждата те пита:
Сжнощ ли бяха голи кипри рамена?

Трудна би била иначе представата за поетическия замах на Иван Кунев, ако не се има в съображение от първа линия идеята *За силата на духа* — индивидуален и колекти-